

Aamiainen on valmis

Mariah Welch
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa. Spagettikastikkeen tuoksu sai Davidin vatsan kurnimaan. "Milloin ruoka on valmista?" "Vielä muutama minuutti", papá sanoi sekoittaen kastiketta. Hän vilkaisi Davidia. "Mitä sinä puuhaat?" David näytti Lasten opastaan. "Yritän valita uuden tavoitteen. Mutta en ole varma, mitä tekisin. Nämä kaikki ovat hyviä." "Mitä vaihtoehtoja siellä on?" David selaili opasta. "Laula jokin Alkeisyhdistyksen laulu, palvele lähimmäisiäsi, toivota muut tervetulleiksi..." Sitten hän näki vielä yhden. "Oi! Papá, autatko minua oppimaan laittamaan ruokaa?" "Tietysti", papá sanoi. "Valmistan erityisen sunnuntaiaamiaiseni huomenna. Heräätkö varhain auttamaan minua?" "Selvä!" David sanoi.

Mitä enemmän David harjoitteli ruoanlaittoa, sitä varmemmalta hänestä tuntui.

Seuraavana aamuna David heräsi aikaisin ja tapasi papán keittiössä. David pesi kätensä sillä aikaa kun papá otti esiin ainekset.

Papá näytti Davidille, kuinka veistä pidetään kädessä ja hedelmiä leikataan turvallisesti. Hän antoi Davidin sekoittaa kaikki lettutaikinan ainekset. Sitten oli vuorossa paras osa. Pekoni!

David käänsi pannulla paistuvaa pekonia varovasti pihdeillä. Pekoni tirsii, ja hänen sormilleen roiskui vähän rasvaa. "Auts!" David sanoi.

"Varovasti", papá sanoi. Hän avasi hanan ja pyysi Davidia pitämään kättään kylmän veden alla vähän aikaa. Sitten hän antoi Davidille patakintaan suojaamaan käsiä kuumalta rasvalta.

"Ruoanlaitto on hankalaa", David sanoi.

"Jep", papá vastasi. "Uusien asioiden oppiminen on kovaa työtä. Siksi sinun on opittava oikeat menetelmät."

"Ja harjoiteltava paljon", David sanoi. "Opin Alkeisyhdistyksessä, ettei Jeesuskaan tiennyt aluksi kaikkea."

Isä nyökkäsi. "Hänenkin oli opittava asioita vähän kerrallaan."

He saivat kaiken valmiiksi ja panivat ruoan pöydälle. Koko perhe piti siitä.

Heidän kissansa Nacho naukaisi pöydän alla.

"Nachokin taitaa haluta aamiaista!" Davidin sisko Sarah sanoi.

Sen päivän jälkeen David auttoi papáa usein keittiössä. Papá näytti hänelle monia reseptejä heidän reseptikirjassaan. David oppi tekemään munkokkeliä ja lempijuomaansa horchataa sekä mittaamaan ainekset pikkuleipiin. Mitä enemmän hän harjoitteli, sitä varmemmaksi hän tunsikin olonsa.

Eräänä sunnuntaiaamuna David tunsikin viimein olevansa valmis. "Papá, voinko tehdä tänään aamiaisen yksin?" David kysyi liittyessään papán seuraan keittiössä.

"Hyvä on", papá sanoi. "Olen tässä lähellä, jos tarvitset apua." David otti tarvitsemansa asiat esille ja alkoi toimia. Hän paloitteli mansikat ja banaanit papán opettamalla tavalla. Hän käänsi letut varovasti polttamatta yhtäkään.

Ja kun hän paistoi pekonia, hän tiesi tarkalleen, mitä tehdä. Hänellä oli patakinnas ja esiliina, jotta rasva ei roiskuisi hänen päälleen. Kun David oli valmis, hän pani kaiken ruoan pöytään. Muu perhe istuutui. Hänen pikkusiskonsa Emily piti rukouksen, ja he alkoivat syödä.

"Tämä on todella hyvää", hänen veljensä Jeremie sanoi. "Kiitos, papá."

"Itse asiassa", papá sanoi, "David teki kaiken yksin."

"Niinkö?" Jeremie sanoi. Hän katsoi Davidia. "Sinusta on tullut tosi hyvä!"

David säteili. Se oli vaatinut paljon harjoitusta, mutta tuntui hyvältä valmistaa aamiainen perheelle. Hän malttoi tuskin odottaa, että saisi kokeilla lisää reseptejä.